

foc i lloc

Voler comprar la pau social

Quan mil més mil no fan vuitanta mil

DELFI ROCA

A noranta-set dies de les eleccions al Consell General, les mesures proposades pel Govern de DA semblen un gest polític electoralista, per mirar de comprar la pau social. Un gest com el del govern Macron a França, que ha pres mesures socials per apaivagar l'aixecament popular sabatí, o el del govern Macri a l'Argentina, repartir entre els pobres més d'un milió de lots de Nadal. Els tres governs, simulant sorpresa davant l'explosió social, han estat desdenyant l'augment gradual de la pressió econòmica sobre la classe mitjana. Malgrat les advertències rebudes, fins que la pressió ha fet saltar la tapa de la reivindicació ells no han mogut fitxa. Les classes populars, un cop alliberades de la pròpia contenció, han sortit als carrers manifestant la seva indignació. Han mostrat el seu afartament violentament, a causa de la manca de resposta a les seves reivindicacions. D'aquí els regals, les congelacions, les promeses, en definitiva, la carta als Rei Mags dels capitosts. Si bé aquestes mesures són útils per apaivagar les protestes, en cap cas ho són per resoldre l'arrel del problema. Tan sols serveixen per augmentar uns punts la popularitat dels governants. Però, ja se sap, el cinisme for-

ma part de la vida política. Per això, no ens hauria de sorprendre que s'hagi intentat comparar el públic assistent a la presentació d'un candidat (conservador) amb el d'una manifestació (sindicalista) quan no guarda correlació. D'una banda, l'acte del candidat vindria a ser una mena de vernissatge, amb invitacions enviades i convidats confirmats. Uns mil assistents, amb premsa i canapès, a *la hauteur* d'un acte que tan sols representa una de les realitats andorranes: la nascuda de l'augment exponencial de la desigualtat econòmica, apareguda els darrers anys, emparada per la doctrina econòmica del *laissez-faire*, així com per la cultura de la no interferència en els afers dels altres. De l'altra, la manifestació, que tot i aconseguir també un miler de participants mostrava un amplíssim ventall de les diferents realitats andorranes. Les reivindicacions que mostraven les pancartes, on tot hi cabia, la feia semblar aquelles lleis òmnibus, que es fan servir per modificar d'altres lleis de forma subreptícia. Malgrat pretendre-ho, cap dels dos actes representava el nostre mosaic demogràfic contemporani, tan divers. Bon any, doncs, a tothom!